

Copyright © Ragnar Jónasson 2015

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen.

Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JÓNASSON RAGNAR

Orb în noapte / Ragnar Jónasson ; trad. din lb. engleză de George Arion

Jr., - București : Crime Scene Press, 2019

ISBN 978-606-8959-42-9

I. Arion, George, jr. (trad.)

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: noiembrie 2019

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijin financiar din partea

ICELANDIC LITERATURE CENTER

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ragnar Jonasson

Orb în noapte

traducere de
George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2019

1

Neliniștitor.

Da, ăsta-i cuvântul. Casa aceea veche, dărăpănată, avea ceva neliniștitor. Pereții erau plumburii și amenințatori, mai ales pe ploaia aceea orbitoare. Aici, toamna părea mai degrabă o stare de spirit decât un anotimp aievea. Iarna se năpustise pe urmele verii la sfârșitul lui septembrie sau începutul lui octombrie, iar toamna parcă se rătăcise undeva pe drumul spre nord. Herjólfur, inspectorul de poliție din Siglufjörður, nu-i simțea lipsa în mod deosebit, cel puțin nu toamnei pe care ocunoștea din Reykjavík, orașul în care crescuse. Ajunsese să prețuiască vara din Siglufjörður, cu zilele ei amețitor de strălucitoare. Îi plăcea și iarna, cu întunericul ei atotcuprinzător, care se încolăcea pe tine ca o pisică uriașă.

Casa era la mică distanță de intrarea în tunelul Strákar și, din câte-și dădea seama Herjólfur, trecuseră mulți ani de când locuise cineva în clădirea aflată departe de locul în care orașul îmbrățișa linia țărmului. Parcă fusese pur și simplu lăsată acolo pentru ca natura s-o modeleze după pofa inimii cu mâinile ei grele, iar rezultatul era cumplit.

Pe Herjólfur îl interesa ceva anume la clădirea abandonată, ceva ce-l îngrijora. Rareori îi era teamă, se antrenase să ignore sentimentele incomode, însă de data asta nu reușea și nu era deloc mulțumit. Mașina de poliție era parcată acum la marginea drumului, iar Herjólfur nu avea nicio trageră de inimă s-o părăsească. N-ar fi trebuit să fie de serviciu, însă Ari Thór, celălalt polițist din oraș, zăcea la pat, doborât de gripă.

Herjólfur rămase o clipă nemișcat, ascultând cum mașina e sfichiuată de biciul rece al ploii. Gândurile îi fugiră la sufrageria caldă de acasă. Când se mutaseră aici avuseseră un adevărat șoc cultural, dar el și soția lui reușiseră să se acomodeze, iar casa lor simplă devenise treptat un adevărat cămin. Fiica lor era la facultate la Reykjavík, iar fiul lor rămăsese cu ei, locuia la subsol și mergea la un colegiu local.

Herjólfur urma să aibă câteva zile de concediu, asta dacă Ari Thór se înzdrăvenea suficient încât să se întoarcă la serviciu. Își cumpărase bilete de avion de la Akureyri și mai găsise două bilete la teatru în Reykjavík. Era genul de activitate pe care voia s-o transforme într-un obicei, să ia o pauză de la rutina cotidiană ori de câte ori avea ocazia. Acum, în crucea nopții, fiind încă de serviciu, se concentrează la călătoria din viitorul apropiat, folosind-o ca pe o plasă de siguranță care să-l convingă că totul avea să fie bine când intra în casă.

Mintea îi rătăci la soția lui. Erau căsătoriți de douăzeci și doi de ani. Ea rămăsese însărcinată la începutul relației, așa că făcuseră nunta la scurt timp după aceea. Nu existase nicio urmă de ezitare sau, la drept vorbind, de alegere. Hotărârea nu avusese nimic de-a face cu credința, ci mai degrabă cu tradiția bunei-cuviințe pe care el o respecta. Fusesse crescut cum se cuvine și credea cu tărie în importanța exemplului personal. Și se iubeau, firește. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o femeie pe care n-o iubea. Apoi li se născuse fiica, iar micuța devenise imediat lumina ochilor lui. Acum avea puțin peste douăzeci de ani și studia Psihologia, chiar dacă el încercase s-o convingă să aleagă Dreptul. Era un drum care ar fi condus-o spre colaborări cu poliția, legat cumva de lumea legii și ordinii – lumea lui.

Băiatul apăruse trei ani mai târziu. Acum avea nouăsprezece ani, era un flăcău liniștit și conștiincios, în ultimul an de colegiu. Poate că urma *el* să facă Dreptul, sau să se înscrie direct la Academia de Poliție.

Herjólfur făcuse tot ce-i stătea în puteri să le ușureze drumul în viață. Avea suficientă influență în poliție și ar fi tras cu bucurie câteva sfori pentru ei dacă ar fi ales un astfel de viitor. Pe de altă parte, era conștient că tinde să pună prea multă presiune pe ei și-și reproșa asta, însă era mândru de copiii lui și speranța lui cea mai puternică era ca și ei să simtă la fel despre el. Era conștient că muncise din greu și reușise să se aducă pe sine și familia lui într-o situație confortabilă într-un mediu dur. Nu uita niciodată că serviciul venea la pachet cu propriul set de presiuni.

Familia ieșise prost din criza financiară, practic fiecare bănuț economisit dispăruse peste noapte. Urmaseră zile grele, nopți nedormite, avusese nervii întinși la maximum și simțise o frică neconținută care-și arunca umbra pretutindeni. În sfârșit, lucrurile păreau să înceapă să se stabilizeze din nou. Primise un post decent în orașul acesta nou și aveau cu toții împreună un statut nivel de viață confortabil, chiar sigur. Cu toate că niciunul dintre ei nu vorbise vreodată despre asta, știa că Ari Thór candidase și el pentru funcția de inspector. Ari Thór era un aliat apropiat al lui Tómas, fostul inspector de la secția din Siglufjörður, care se mutase cu serviciul la Reykjavík. Herjólfur avea și el cunoștințe, însă laudele sincere și sprijinul îndreptate de Tómas către Ari Thór nu prevestiseră nimic bun. Și totuși, postul îl primise el, nu Ari Thór – un tânăr pe care Herjólfur încă nu izbutise să-l citească. Ari Thór nu se arăta deosebit de vorbăreț și nu era ușor să-și dea seama ce gândește. Nu știa dacă-i poartă ranchiună pentru cum se petrecuseră lucrurile. Nu lucrau împreună de mult timp. Fiul lui Ari Thór se născuse la sfârșitul anului trecut, în Ajunul Crăciunului, iar tânărul își luase patru luni concediu de paternitate și încă o lună concediu de odihnă. Nu erau prieteni și nici relațiile dintre ei nu erau apropiate, dar se aflau încă la început.

Simțurile lui Herjólfur se ascuțiră și alungă orice gânduri despre colegul lui când coborî din mașină și începu să se apropie încet de casă. Avea din nou sentimentul acela. *Sentimentul că ceva nu e deloc în regulă.*

La nevoie, își spunea că s-ar fi descurcat cu ușurință împotriva unui singur individ. Doi ar fi fost prea mult, acum că vârsta își spunea cuvântul și nu mai era la fel de în formă ca în tinerețe. Scutură din cap, parcă încercând să îndepărteze orice urmă de suspiciune nejustificată. Existau toate șansele să nu găsească pe nimeni în clădirea din fața lui. Se miră de neliniștea care-l cuprinsese.

Pe stradă nu trecea nicio mașină. Puțini găseau vreun motiv să vină în Siglufjörður în perioada aceea a anului, cu atât mai puțin la miezul nopții și pe o vreme atât de potrivnică. Conform calendarului islandez vechi, prima zi oficială de iarnă era weekendul următor, dar asta nu făcea decât să confirme ceva ce aici, în nord, știa deja toată lumea – venise iarna.

Herjólfur se opri pe loc, observând deodată un fascicul de lumină – o lanternă? – în clădirea veche. Prin urmare, în umbrele acelea chiar se ascundea cineva, poate chiar mai mult de o persoană. Herjólfur deveni tot mai bănuitor în privința pontului primit și îl cuprinse surescitarea.

Să strige și să se dea de gol sau să încerce să se apropie de casă fără să scoată vreun sunet ca să poată evalua situația?

Scutură iarăși din cap și se adună, înaintând aproape furios. *Nu mai fi moale. Nu mai fi așa de moale!* Știa să se bată și era foarte probabil ca intrușii să nu fie înarmați.

Sau erau?

Fasciculul de lumină care dansa îi atrase din nou atenția lui Herjólfur, iar de data asta îi străluci drept în ochi. Se opri, luat prin surprindere, mai înspăimântat decât îndrăzneia să recunoască și fața de el însuși, și miji ochii în lumina orbitoare.

– Poliția! strigă el cu toată fermitatea de care era în stare, însă tremurul din voce îi trăda spaima.

Vântul spulberă mare parte din forța pe care încercase s-o dea cuvintelor, însă cei dinăuntru, din spatele ferestrelor larg deschise spre întuneric, îl auziseră.

– Poliția! repetă el. Cine-i acolo?

Lumina căzu a doua oară asupra lui. Avu sentimentul copleșitor că trebuie să se miște, să găsească un adăpost. Dar ezită, conștient în tot răstimpul că nu-și ascultă instinctele. Un ofițer de poliție este o autoritate, își reaminti. N-ar trebui să se lase intimidat, să simtă nevoia să se ascundă.

Cu băgare de seamă, făcu un pas înainte, spre casă.

Atunci auzi împușcătura, asurzitoare și mortală.

2

Nu era prima oară când plânsetele copilului îl trezeau pe Ari Thór. Se uită la ceas și văzu că era ora cinci și jumătate. Se culcase devreme, după două zile de luptă cu o gripă de toamnă agresivă, dar tot ar mai fi vrut să doarmă.

Kristín stătea acasă în ziua aceea. Începuse de curând să lucreze din nou la spitalul din Akureyri, dar numai cu jumătate de normă.

Tot ce ținea de copil era organizat riguros, uneori prea organizat în opinia lui Ari Thór. Era obligatoriu ca legumele să fie organice, nimeni nu trebuia să ridice tonul în preajma lui, iar când micuțul începea să meargă de-a bușilea pe podea aceasta trebuia, la modul ideal, să fi fost curățată lună cu doar câteva clipe înainte.

Băiatul împlinea în curând zece luni. Ari Thór îi propusese Kristínei să lucreze din nou cu normă întreagă. Spitalul o aștepta, abia făcea față cu personalul redus. *Nu poți să ții copilul în puf la nesfârșit.*

Iar dacă Ari Thór mai stătea mult acasă în loc să fie la birou risca să-și piardă slujba. Auzise vorbe cum că o să fie adus un polițist nou în echipa din Sigluðfjörður, însă zvonurile nu se concretizaseră. Peste tot se făceau reduceri de personal și economii. Un agent îl înlocuise în perioada concediului de paternitate, dar se întorsese între timp la Reykjavík.

Rolul de tată era important pentru el, dar era dificil și, din când în când, devenea fără indoială o sursă de tensiune între el și Kristín. De asemenea, Ari Thór, fiind singur la părinți, nu avea

niciun fel de experiență cu copiii și îi fusese greu să se obișnuiască până și cu lucrurile de bază. Așteptase câteva zile după naștere înainte să deschidă subiectul. Știa că acest lucru avea să fie un măr al discordiei între ei, iar problema ținea numai de cât de gravă avea să fie cearta, nu dacă urma să existe un conflict. Pentru început, în lumina rozalie a nașterii primului său copil, nici prin cap nu-i trecuse că numele o să fie o chestiune atât de importantă. Poate că nu era o idee bună s-o țină pe-a lui și să tulbure armonia desăvârșită care coborâse asupra lor. Însă sentimentele îi ieșiseră din nou la suprafață – numele copilului conta. Ari Thór Arasson era alegerea limpede – o să boteze copilul cu numele tatălui său, care murise mult prea tânăr.

– Înseamnă că o să numești copilul și după tine, observase Kristín când reluaseră discuția. Dar cu tatăl meu cum rămâne? E corect să renunțăm la vreunul dintre ei?

Ari hotărî să nu dea replica evidentă că tatăl lui nu mai trăia și că numele ar fi fost o binemeritată formă de prețuire. Era extrem de important pentru el, dar hotărî să nu mai pună paie pe foc.

Prin urmare, Kristín sugera să-l boteze Stefnir: *cel care deschide calea*. Un nume puternic, dar care nu apărea în familia niciunuia dintre ei. Ari Thór întorsese chestiunea pe toate fețele o zi și-o noapte, ceea ce reprezenta un protest în sine, chiar dacă nu era sigur că mesajul fusese înțeles.

În cele din urmă acceptase. Numele îi plăcea îndeajuns de mult și considera că lupta pentru numele tatălui său era ca și pierdută.

Kristín se trezi când Ari Thór se foi în pat. Copilul dormea în camera lor într-un pătuț vechi și începuse să plângă tare. Ari Thór cumpărase pătuțul la mâna a doua după ce îl văzuse, alături de multe alte obiecte pentru copii, într-o reclamă afișată pe avizierul de plută de la magazinul Co-op din oraș. Aici, afacerile funcționau pe stil vechi și, cum Ikea nu deschisese vreun magazin nicăieri în zonă, piesele de mobilier ajungeau doar rareori la groapa de gunoi. Pătuțul arăta ca nou și nu se obosise să-i spună

Kristinei că, de fapt, nu era, pentru că ea probabil n-ar fi suportat să știe că nu fiul lor nou-născut a dormit în el pentru prima oară.

Kristín se ridică.

– Stai în pat, îi zise. Nu vreau să-l îmbolnăvești pe Stefnir.

Se bucură că putea să mai rămână întins. Se aștepta să mai aibă nevoie de cel puțin încă o zi de concediu medical, ceea ce însemna încă un schimb suplimentar pentru Herjólfur.

Nu vorbise mai deloc cu Herjólfur, noul lui șef. Fără îndoială era un personaj politicos și agreabil, precum și un polițist conștiincios, dar părea rezervat. Dezamăgit că nu fusese promovat, Ari Thór trebuia să admită că nu se străduise nemaipomenit de tare ca noul lui coleg să se simtă binevenit atunci când sosise aici. Relația dintre ei începuse cu stângul, iar Ari era sigur că n-avea să se apropie niciodată de Herjólfur cât se apropiase de predecesorul lui, Tómas, care fusese promovat în poliția din Reykjavík. Tómas îi spusese de mai multe ori, neoficial, că la un moment dat era posibil să vrea să se mute în sud la Reykjavík și să candideze pentru un post acolo. Lăsase de înțeles că și pe Ari Thór îl aștepta un post la Reykjavík, dacă și-l dorea.

Ari Thór nu știa cum să plece mai repede de acolo și discutase despre asta și cu Kristín. Deși părea vag interesată, îi amintise de promisiunea pe care o făcuse șefilor ei de la spitalul din Akureyri, orașul învecinat, că va mai lucra acolo cel puțin încă un an.

– Hai să ne gândim la asta anul viitor, îi spusese zâmbind. Viața într-un oraș mic nu-i așa de rea și aerul de mare îi face bine lui Stefnir.

Ari Thór oftase. *De ce era mereu atât de sucită? Mai întâi nici nu voia să audă de Siglufjörður și acum îi plăcea la nebunie!*

De fapt, în ultima vreme era neobișnuit de distantă, iar el nu prea înțelegea de ce. Sigur nu era tristețea postpartum – răceala aceea era nouă, iar băiatul avea deja aproape un an.

*

Pe Ari Thór îl trezi mobilul. Kristín îl dusesese deja pe Stefnir jos, iar sunetul neîntrerupt al soneriei sparge liniștea fragilă. Se întinse după telefon ținând ochii închiși. Era la locul lui de pe noptieră, pornit zi și noapte, indiferent dacă era sau nu de serviciu. Nu avea de ales, într-o secție lipsită de personal dintr-o comunitate atât de mică.

Probabil că era Herjólfur care-l suna să vadă dacă se înzdrăvenise destul încât să se întoarcă la birou. Deși Herjólfur nu era vorbăreț, Ari Thór știa că el și Helena, soția lui, plănuiseră o călătorie în sud, la Reykjavík. Herjólfur îi spusese odată că nu le prea plăcea să-și petreacă timpul pe-afară și nu schiaseră niciodată, în ciuda părților excelente aflate chiar la ieșirea din oraș. Călătoria în sud, la teatru, era importantă, îi spusese Herjólfur, și Ari Thór știa că se așteaptă de la el să se însănătoșească până atunci pentru ca ei să poată pleca.

Răspunse fără să se uite la ecran și tresări auzind o voce de femeie. Nu era Herjólfur.

– Alo? Ari Thór?

Nu recunoștea glasul nesigur al persoanei cu care vorbea.

– Sper că nu te-am trezit.

– Alo? făcu el. Cine e la telefon?

– Sunt Helena, soția lui Herjólfur.

Ari Thór se ridică în capul oaselor. Văzu că era aproape ora șase. I-ar fi plăcut să mai zăbovească în pat.

– Bună, zise el, luat prin surprindere.

– Îl...

Ezită.

– Îl caut pe Herjólfur.

– Îl cauți?

– Nu s-a întors acasă după ce a plecat aseară. Asta-i tot ce știu. Eram pe jumătate adormită. Nu s-a întors și nici nu mi-a răspuns când l-am sunat.

– Nu-i la secție? întrebă Ari Thór. Cred că se aștepta să-mi țină din nou locul azi. M-a doborât afurisita asta de gripă...

Am sunat și la secție, zise Helena. N-a răspuns nimeni.
Ciudad.

– O să încerc să-l sun și, dacă nu-mi răspunde, o să arunc o privire în oraș, poate-i zăresc mașina pe undeva.

– N-ai vorbit cu el? întrebă Helena, chiar dacă răspunsul era evident.

– Mă tem că nu. Mă ocup eu și ținem legătura, zise Ari hotărât și închise.

După ce tastă numărul lui Herjólfur, auzi tonul de apel, dar nu răspunse nimeni. Era greu să iasă în starea în care era, dar nu mai avea de ales.

Hotărî să nu îmbrace uniforma și luă hainele pe care le atârna-se la picioarele patului, apoi coborî în sufragerie. Kristín îi dădea lui Stefnir să mănânce terci – cel puțin se străduia, pentru că cea mai mare parte din mâncare îi ajunsese micuțului pe față.

– Trebuie să ies, am nevoie să-ți iau mașina.

Aveau o singură mașină, a Kristínei, care era folosită doar pentru naveta între Siglufjörður și Akureyri.

– Să ieși? întrebă ea surprinsă. Nu ești bolnav?

– Ba da, dar Herjólfur a...

Ari Thór nu prea știa cum să se exprime.

– Pare să fi dispărut, spuse în cele din urmă.

– A dispărut?

Kristín zâmbi. Ari Thór își dădu seama cât de absurd părea ca în starea lui să plece în căutarea unui bărbat în toată firea.

– Vrei să-mi spui că ai pierdut ditamai polițistul?

Băiețelul zâmbi spre el. Numai lui Ari Thór nu i se părea că situația e amuzantă.

– Vin repede, scumpo.

*

Deasupra orașului, noaptea începea să facă loc zilei.

Ari Thór merse cu mașina până la secție ca să se asigure că Herjólfur nu era acolo, verificând chiar și înăuntru, ca să fie absolut sigur, dar nici urmă de el.

Trebuia să existe o explicație rezonabilă, dar cum încă era cheaun nu-i trecea prin minte niciuna. Conduse încet până în centru, apoi făcu un ocol larg pe străzile lăturalnice, dar nu văzu mașina colegului său. Înainte să meargă mai departe, Ari Thór hotărî că merita să arunce o privire pe singurele două drumuri care duceau în afara orașului, cel spre tunelul vechi din munte, Strákar, și cel spre tunelul nou, Hédinsfjörður.

Știa că nu e în formă să conducă, încă pe jumătate adormit, bolnav și slăbit, și creierul lui nu înregistrează din prima imaginea mașinii parcată pe marginea drumului, în apropierea tunelului Strákar, lângă casa veche care rămăsese pustie și în paragină cu mult înainte să se mute el în oraș.

Tot mai neliniștit, Ari Thór simți că-l copleșește un presentiment rău, aproape ca o premoniție. În clipa aceea știu sigur că Herjólfur pățise ceva. Adrenalina îi oferî impulsul de energie de care avea nevoie ca să facă abstracție de gripă o vreme și să gândească limpede. Opri în spatele mașinii de poliție.

Zgribulindu-se sub ploaia înghețată, străduindu-se să-și obișnuiască privirea cu întunericul dinaintea zorilor, se uită prin geamurile mașinii, apoi deschise portierele ca să vadă dacă Herjólfur era înăuntru.

Gol.

Tot mai îngrijorat, Ari Thór studie peisajul dimprejur, munții înalți în care fusese pur și simplu săpat un drum și marea care se întindea în partea opusă. Casa abia dacă avea loc la marginea șoselei. Fusese ridicată pe ceea ce era practic un spațiu pentru depozitarea deșeurilor, iar dincolo de ea se căsca gura prăpastiei spre Marea Nordului. Înăuntru nu se vedea nicio lumină și nici urmă de colegul lui. Păși grăbit spre casă, cu haina strânsă pe el ca să-l ferească de vântul sub al cărui bici ploaia turbase, și se întrebă dacă l-ar fi auzit cineva strigând. Apoi văzu că nu mai era nevoie.